

Για ποιόν χτυπάει η καμπάνα (ή ο μιναρές)

του Ταξιάρχη Κεραμέ

Εδώ και δεκαπέντε, τουλάχιστον, χρόνια ένας αντιμουσουλμανικός πυρετός δίνει στα αφεντικά του κόσμου εργαλεία και μεθοδολογίες. Πολλοί βλέπουν ως σημείο εκκίνησης το ξεκλήρισμα και τον εξανδραποδισμό χιλιάδων Βόσνιων την τριετία 1992-1995 [*] (μια βρώμικη εργολαβία που συσπείρωσε υπέρ της, μην ξεχνάμε, την πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας) και που ενδεχόμενο στόχο είχε την απαγόρευση της ίδρυσης μουσουλμανικού κράτους πρώτης γραμμής σε ευρωπαϊκό έδαφος. Από την άλλη, αν δει κανείς τη μεγάλη κλίμακα πολεμική επιχείρηση σε Αφγανιστάν το 2001 και Ιράκ το 2003 και το συνακόλουθο χάος που έφερε στο Βορειοδυτικό Πακιστάν, ο πόλεμος του Ιούλη του 2006 ανάμεσα σε Ισραήλ και Λίβανο και εξετάζοντας τις υπόλοιπες περιφερειακές συρράξεις, όπως την επιχείρηση στη Λιβύη και τους σημερινούς βομβαρδισμούς στη Συρία θα δει πως στο μεγαλύτερο μέρος εμπλέκονται μουσουλμανικοί πληθυσμοί. Διαφαίνονται έτσι μέσα στο mainstream λόγο του «πρώτου κόσμου» τα σημεία που «δείχνουν σαν ενόχους» μια συγκεκριμένη μερίδα ανθρώπων με βάση κάποιες πολιτικές, πολιτισμικές και θρησκευτικές πρακτικές .

Το πράγμα αρχίζει πλέον να κάνει μπαμ και στους πιο ανίδεους με την εργαλειοποίηση των ισλαμοφασιστών του χαλιφάτου και των εφιαλτικών τους ενεργειών τους στην Ευρώπη. Βέβαια, η αναβάθμιση του αντι-Αλ Κάιντα στο αντι-ISIS δεν έδωσε καθόλου επαρκείς εξηγήσεις για τις βόμβες στο ψαχνό στη Μαδρίτη, στο Λονδίνο (άραγε ποιος και πώς καταδικάστηκε, το θυμάται κανείς;) ούτε βέβαια εξηγεί τις αγκαλιές των όλων των Δυτικών με το Ριάντ και την πιο ακροδεξιά εκδοχή του Ισλάμ, το σαουδαραβικό ουαχαμπιτισμό. Ε; Η εισβολή στο Αφγανιστάν δεν εξηγεί την ολοένα και πιο αναβαθμιζόμενη ένοπλη ισλαμική τρομοκρατία, μάλλον απέτυχε να την αντιμετωπίσει κι ας κοιτάει ο Μπιν Λάντεν τα θυμαράκια, αυτό όμως δε διακήρυττε ως στόχο; Απέτυχε μωρέ κοτζάμ εκστρατεία; Τα όπλα μαζικής καταστροφής του Σαντάμ δε σφύριξαν την εισβολή στο Ιράκ; Καλέ τι απέγιναν, τα βρήκαν, τα ξεπάστρεψαν, κοιμόμαστε πλέον ήσυχοι;

Αυτός ο αντιμουσουλμανικός ρατσισμός στρώνει πολύ όμορφα μέχρι τώρα το χαλί στον ολοκληρωτικό πόλεμο ενάντια σε οτιδήποτε «δικαιωματικό», πασάρει γλυκά σα γραμμή κόκκας την αναβάθμιση του στρατο-αστυνομικού συμπλέγματος της ασφάλειας, καθιερώνει τις έκτακτες νομοθεσίες, κατοχυρώνει νομικά τις καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, ατσαλώνει τον έλεγχο και την επιτήρηση, χαλυβδώνει το κόμμα των αφεντικών ενάντια σε οποιαδήποτε ενδεχόμενη εχθρική διεκδίκηση των Από Κάτω. Η κατρακύλα της υποτίμησης της εργασίας στην εποχή της καπιταλιστικής κρίσης ξεκινάει πάντα (τυχαία;) από αυτούς τους μαυριδερούς που όταν δε θαλασσοπνίγονται στο μεγαλύτερο νεκροταφείο Αράβων, αυτό της Μεσογείου, όταν δεν αιχμαλωτίζονται στα hotspots, όταν δε χτυπιούνται στα σύνορα, έρχονται μαζικά στη γη της επαγγελίας για να δουλέψουν μαύρα, με ωράρια σκλαβιάς, με τις σφαίρες των εργοδοτών (νόμιμων και παράνομων) σα δαμόκλεια σπάθη πάνω από τα κεφάλια τους , με τον ακροδεξιό οχετό να τους πογκρομάρει, με τον αποδιωγμό τους από το δημόσιο χώρο και εν τέλει με αυτό: την ουσιαστική πολιτική απαγόρευση των μυαλών και των κορμιών τους.

Επειδή, λοιπόν, ούτε στην Τορά πιστέψαμε για να υπερασπιστούμε τους Εβραίους πληβείους του Ολοκαυτώματος, ούτε ηλιολάτρες γίναμε για να υπερασπιστούμε τους ιθαγενείς της Αφρικής, ούτε φυσιολάτρες για να υπερασπιστούμε τους Ινδιάνους από τις σφαγές των αποικιοκρατών, έτσι δεν ψάχνουμε καμιά δικαιολογία ή αφορμή για να υπερασπιστούμε το μουσουλμανικό προλεταριάτο από τις στοχευόμενες επιθέσεις της

κυριαρχίας. Δεν τσιμπάμε εύκολα στο παραμύθι του αστικού/καπιταλιστικού «κοσμικού» μοντέλου. Έχουμε πάρει πρέφα τη θεολογία του εμπορεύματος και τις ψυχαναγκαστικές της σχέσεις εδώ και χρόνια. Τις μούφες της ντεμέκ άθειας καπιταλιστικής ανάπτυξης και των δικών της Αγίων Γραφών μας τις απέδειξαν οι μακρινοί κομμουνιστές προγονοί μας. Σε αυτούς, τώρα, γνέφουμε. Και προσπαθούμε να θυμηθούμε τι μας απέσταξαν σα συμπέρασμα: να ξέρουμε καλά πως ο ταξικός ανταγωνισμός είναι, συν τοις άλλοις, (και προϋποθέτει) πράξεις ενότητας και αλληλεγγύης ανάμεσα στους προλετάριους. Για όλους τους λόγους του κόσμου λοιπόν.

Ταξιάρχης Κεραμές

"Είμαι ένας γαμημένος μουσουλμάνος,
γροθιά, κνήμη, πούτσος.
Δε θα γυρίσω πίσω στην πατρίδα μου
(δεν έχω πατρίδα).
Είμαι μια υγειονομική απειλή,
ένα μίasma,
δεν ανήκω σε καμιά πολιτισμένη φυλή.
Τι χαλάει την εικόνα της χώρας σας
τα δόντια ή η γλώσσα μου;
Στο στήθος μου γεμάτα μετανάστες
ξοκέλλουνε τα σαπιοκάραβα,
στην πλάτη μου ξεκινούν εμφύλιοι πόλεμοι,
αντάρτες ξεπηδούν απ' τα πλευρά μου.
Γιατροί με τη συνοδεία μπάτσων
επικηρύσσουν τη μικροβιολογική μου χλωρίδα,
καταγράφουν την κάθε μου έκκριση
την ώρα που εγώ επανεφεύρω τη σύφιλη
αυτοί εγγυώνται την ασφάλεια.
Επιτροπές κατοίκων ετοιμάζουν πογκρόμ,
τα μεροκάματα πέφτουν,
οι εργολάβοι αγοράζουν
η σιωπηλή πλειοψηφία αλλάζει κανάλι.
Οι καλοί και νομοταγείς πολίτες
τρώνε το φόβο με το κουτάλι,
διαδηλώνουν υπέρ του κράτους,
απαιτούν το κλείσιμο των συνόρων
ο ιμπεριαλισμός των μικροαστών.

Είμαι ένας γαμημένος μουσουλμάνος,
γροθιά, κνήμη, πούτσος.
Σ' αυτή τη χώρα
βιάζουν τους μετανάστες,
καίνε τις αδερφές
ο μπαλτάς της ελληνικής δημοκρατίας
τεμαχίζει, τεμαχίζει, τεμαχίζει.
Κάτω απ' την κόψη του σπαθιού
την τρομερή

θα ζήσετε
χίλια χρόνια
καθαροί."

"Γκρόζνι", Γιάζρα, εκδόσεις Υποκείμενο

[*]“ ΣΡΕΜΠΡΕΝΙΤΣΑ, το μεγαλύτερο έγκλημα του ‘πολιτισμένου κόσμου’ στην Ευρώπη μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο”, Εκδόσεις αντισχολείο, Οκτώβρης 2011.